

Arrest

nr. 253 877 van 3 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 8 juni 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoeken op 18 juni 2019 om internationale bescherming. Op 16 november 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador en bent u op 25 juli 1978 geboren in Cuscatlán in San Salvador. U bent opgegroeid in de stad La Union. Rond uw zeventiende verhuisde u in het kader van uw voetbalcarrière naar de hoofdstad, San Salvador. Sindsdien bent u hier altijd blijven wonen. U zou tot 2006 professioneel voetballer geweest zijn. In 2004 beëindigde u een opleiding in verband met navigatie en visvangst en in de periode die hierop volgde zou u ongeveer anderhalf jaar hebben gewerkt als visser. Hierna zou u nog hebben gewerkt in een bakkerij en in een kledingfabriek en als metser in de bouw. De laatste vijf jaar van uw verblijf in El Salvador werkte u als supervisor in een bedrijf gespecialiseerd in tuinonderhoud. U bent na uw scheiding in 2009 hertrouwd met F. De U. K. J. (...). Jullie hebben samen één dochter: F. C. (...) (°28/08/2009). Uw echtgenote werkt als kapster.

Op 15 juli 2017 zou uw echtgenote thuis zijn benaderd door twee bendeleden van MS, van wie één zich voorstelde als 'el Crazy'. Ze zouden van jullie geëist hebben dat jullie voortaan maandelijks 75 dollar 'renta' dienden te betalen, zo niet zou men u om het leven brengen. Uw echtgenote zou hebben ingestemd met hun eisen en u later die avond op de hoogte gebracht hebben van hetgeen haar was overkomen. Jullie zouden beslist hebben om geen aangifte te doen van dit incident en gewoon tegemoet te komen aan hun eisen, enerzijds omdat jullie dit geld gemakkelijk konden missen en anderzijds omdat u schrik had voor de gevolgen indien jullie niet zouden doen wat zij jullie vroegen, temeer daar uw broer niet zo lang voordien werd vermoord door bendeleden naar aanleiding van afpersingsgeld. In de periode die volgde, zouden jullie telkens rond de dertigste van de maand het bedrag van 75 dollar hebben betaald.

Op 30 maart 2019 zou 'El Crazy' samen met een ander bendelid opnieuw naar jullie huis zijn gekomen. Ze zouden jullie ervan op de hoogte hebben gebracht dat jullie voortaan 200 i.p.v. 75 dollar dienden te betalen. Toen uw echtgenote vroeg waarom dit bedrag zo fors werd opgetrokken, zou men jullie hebben gezegd dat jullie dit gemakkelijk konden betalen, temeer daar uw echtgenote veel geld verdiende met haar werk als kapster, waarmee ze onder andere op de nationale televisie en op verschillende sociale media was verschenen. Uw echtgenote zou hebben toegestemd om ook aan deze eis tegemoet te komen.

Op 26 april 2019 zou u 's morgensvroeg naar uw werk vertrokken zijn en vervolgens aan de bushalte door twee bendeleden benaderd zijn. Ze zouden ermee gedreigd hebben dat jullie binnenkort de 200 dollar dienden te betalen en dat anders uw echtgenote en jullie dochter zouden verkracht worden waarna men jullie drieën zou doden. Men zou u gedwongen hebben voor hen te knielen en met de handen achter uw hoofd zou men vervolgens een pistool tegen uw hoofd gericht hebben. U zou na dit incident naar huis zijn gegaan om van kledij te wisselen. Thuis aangekomen, zou u uw echtgenote hebben uitgelegd wat u was overkomen. U zou vervolgens opnieuw naar uw werk zijn vertrokken. Later die ochtend kreeg u van uw echtgenote telefoon dat zij door dezelfde twee mannen was benaderd toen zij samen met jullie dochter op weg was naar school. De mannen zouden opnieuw hetzelfde dreigement hebben uitgesproken tegenover uw echtgenote. Uw echtgenote zou besloten hebben uw dochter voortaan niet langer naar school te laten gaan, uit schrik dat de bendeleden haar iets zouden aandoen. Diezelfde dag zouden jullie besloten hebben het land te ontvluchten en zouden jullie bovendien jullie huis hebben verkocht.

In de periode die volgde, zouden jullie nog twee keer de renta van 200 dollar hebben betaald, namelijk op 30 april en op 30 mei. Kort voor deze datum zou uw echtgenote samen met jullie dochter naar een vriendin zijn verhuisd in Nueva Concepción in de wijk Chalatenango. U zou hen hier zijn komen vervoegen op 1 juni 2019. De volgende dag zou uw echtgenote aangifte hebben gedaan bij de lokale politie en de dag hierna bij het parket van jullie eigen wijk Soyapango. Op 7 juni 2019 zouden jullie vanuit El Salvador naar Spanje gereisd zijn en vervolgens op 8 juni vanuit Spanje naar België, waar jullie dezelfde dag aankwamen. Op 13 juni 2019 dienden jullie in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van dit verzoek legden jullie de paspoorten voor van jullie zelf en jullie dochtertje, jullie identiteitskaarten, jullie huwelijksakte, de geboorteakten van jullie drieën, de politie-aangifte, een dossiernummer van het parket, foto's van het werk van uw echtgenote en tenslotte nog een kopij van de aangifte bij het parket, een kopij van de verkoopakte van jullie huis, enkele internetartikelen van incidenten van verdwenen tienermeisjes in jullie regio en een brief van jullie advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van u en uw echtgenote als goed verdienende werknemers op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar jullie profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Jullie legden in de loop van jullie asielprocedure immers een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen af. Deze tegenstrijdigheden ondermijnen in sterke mate jullie geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u dat jullie dochter de twee bendeleden die op 15 juli 2017 bij jullie thuis waren langs gekomen had gezien. U stelt dat u van uw echtgenote had vernomen dat zij tegen jullie dochter had gezegd om naar haar kamer te gaan. Op de vraag of jullie jullie dochter hebben geïnformeerd over wie die twee mannen waren, antwoordde u positief. U lichtte toe dat u tegen uw dochter had gezegd dat het twee mannen waren die waren langsgesproken om geld te vragen ter ondersteuning van een goed doel (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 78 en zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 54-57). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie dochter de twee mannen op 15 juli 2017 niet heeft gezien. Ze zou binnen televisie hebben gekeken en niets hebben opgemerkt. Zij verklaarde ook uitdrukkelijk dat jullie haar aldus geen uitleg hebben moeten geven over wie die twee mannen precies waren die eerste keer. Nadat uw echtgenote vervolgens werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband, antwoordde ze dat jullie dochter bij latere gelegenheden de bendeleden wel had opgemerkt, meer bepaald toen ze het geld kwamen innen, maar dus niet die allereerste keer toen ze waren langs gekomen (zie notities persoonlijk onderhoud (...))B 2 maart 2020,

vragen 44-45 en zie notities persoonlijk onderhoud (...)B 21 oktober 2020, vragen 43-46). Dat jullie elkaar dermate tegenspreken over de eerste keer dat jullie een bendelid over de vloer zouden hebben gekregen, is zeer opmerkelijk en roept de nodige vraagtekens op.

Ook over de allereerste keer dat uzelf effectief contact had met de bendeleden legden jullie incoherente verklaringen af. U verklaarde aanvankelijk zich niet goed te kunnen herinneren wanneer uzelf precies de eerste keer contact had met de bendeleden. U werd erop gewezen dat men redelijkerwijze toch mag verwachten dat u het moment waarop u de allereerste keer effectief contact heeft gehad met de bendeleden moet bijgebleven zijn, gelet op de grote impact die dit op u zou moeten gehad hebben. U gaf toe dat dit klopte, en herinnerde zich dat de eerste keer dat u zelf contact met hen had (toen u hen voor het eerst betaalde) op 30 september 2017 was. U en uw echtgenote zouden toen beiden thuis geweest zijn en u zou de bendeleden buiten zijn gaan betalen (zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 78-80). Wanneer uw echtgenote echter werd gevraagd of u aanwezig was tijdens de eerste keer dat jullie de bendeleden betaalden, nl. op 30 juli 2017, verklaarde ze het zich niet meer goed te herinneren, maar ze voegde eraan toe dat ze dacht te weten dat u er wel bij was. Over de dertigste augustus 2017 liet zij een gelijkaardig antwoord optekenen. Ze wist het niet meer goed, maar ze dacht dat u er wel bij was. Toen zij erop werd gewezen dat u had verklaard dat u er pas op 30 september 2017 er voor het eerst bij was (en zij dus de eerste twee betalingen in haar eentje overmaakte), verklaarde ze dat dit wel degelijk kan kloppen en dat ze zich het niet meer goed kon herinneren. Ze lichtte toe dat het feiten zijn die dateren van 2017 en dat haar herinneringen over deze feiten zijn vervaagd (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B 21 oktober 2020, vragen 51 en 53-55). Dat ze zich evenwel niet meer zou herinneren of jullie apart dan wel samen de eerste betalingen verrichtten, mag evenwel erg verbazen en doet twijfels rijzen over jullie beider geloofwaardigheid.

Vervolgens verklaarde u dat op 15 juli 2017, de eerste keer dat uw gezin in aanraking kwam met de bende, de zogenaamde 'el Crazy' was langs gekomen, tezamen met nog een andere voor jullie onbekende persoon. Deze laatste zou in de periode die volgde telkens aanwezig geweest zijn wanneer de betalingen werden geïnd, zo liet u althans optekenen (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 92 en zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vraag 84). Uw echtgenote daarentegen verklaarde in dit verband iets anders, nl. dat er telkens twee personen langs kwamen van de bende, dat het nooit dezelfde twee waren en dat er soms iemand bij was die jullie de vorige keer hadden gezien. Geconfronteerd met uw andersluidende verklaringen stelde zij dat dit niet klopte: de man die 'El Crazy' vergezelde op 15 juli 2017 was er weliswaar regelmatig bij maar zeker niet altijd om de betalingen te innen (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B, 21 oktober 2020, vragen, 56-58). Jullie verklaringen zijn in dit verband opnieuw incoherent.

In verband met het incident van 26 april 2019, vlak voor jullie vertrek uit het land, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het pistool werd geladen en dat u uw armen naar achteren moest houden (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 63). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 oktober 2020 daarentegen verklaarde u niet te weten of het pistool al dan niet was geladen. Op de vraag hoe u uw armen diende te houden, schetste u tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 oktober 2020 de situatie waarbij u uw handen en armen naar beneden hield en toen u werd geslagen zou u uw handen naar boven gehouden hebben ter bescherming van uw hoofd. Er was nergens in uw beschrijving sprake van armen die naar achteren werden gehouden. U werd gewezen op uw eerdere verklaringen in dit verband waarop u via uw lichaamstaal bevestigde dat u uw handen achter het hoofd diende te houden en dat u het geluid hoorde van het laden van het geweer. Gevraagd waarom u dan vlak voordien nog verklaarde niet te weten of het geweer al dan niet geladen was, verklaarde u dat dit was omdat u niet wist of er al dan niet kogels in zaten, hoewel u er meteen aan toevoegde dat u ervan uitging dat bendeleden nooit zonder kogels rondlopen. Uw uitleg in verband met het al dan niet geladen zijn van het geweer kan dan ook niet overtuigen. De indruk ontstaat dat u uw verklaringen aanpast nadat u met de tegenstrijdigheden ervan werd geconfronteerd (zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 121-124).

In verband met wie er precies op 30 april 2019 het verhoogde bedrag van 200 dollar is komen innen, legden jullie bovendien volgende tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde dat het dezelfde twee mannen waren die u vier dagen eerder, namelijk op 26 april 2019, onder schot hadden gehouden en uw echtgenote en dochter op weg naar school hadden tegengehouden en bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 105-107). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat de twee mannen die haar bedreigden op 26 april 2019 niet dezelfde twee mannen waren die op 30 april 2019 bij jullie het verhoogde bedrag van 200 dollar zijn komen innen. Uw echtgenote werd geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen, maar zij bleef volhouden dat het niet dezelfde twee mannen waren (zie

notities persoonlijk onderhoud (...)B 21 oktober 2020, vragen 71-73). De vaststelling dat jullie hierover manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen doet sterk afbreuk aan jullie beider geloofwaardigheid. Immers, het incident van 26 april 2019 betekende voor jullie beiden het moment waarop jullie besloten het land te ontvluchten. Dat jullie dan tegenstrijdige verklaringen afleggen over de vraag of de mannen die jullie hadden belaagd op 26 april 2019 al dan niet dezelfde personen waren als diegenen die vier dagen later het geld kwamen innen, is onbegrijpelijk en ondermijnt dan ook jullie geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden gewezen op het volgende. U zou op 26 april 2019 het slachtoffer zijn geworden van zwaar gewelddadig gedrag. Er werd u een pistool tegen het hoofd gehouden en er werd bedreigd met de verkrachting van uw echtgenote en jullie dochter alsook met de moord op jullie drieën. U zou als gevolg van de angst die u toen doorstond in uw broek hebben geürineerd. Na dit incident zou u naar huis zijn gegaan om u daar te verschonen om vervolgens meteen terug naar het werk te vertrekken. Uw echtgenote zou zich bovendien korte tijd hierna en ondanks het feit dat ze door u op de hoogte was gebracht van hetgeen u zonet was overkomen, samen met jullie dochter op straat hebben begeven om haar te voet naar school te brengen. U werd erop gewezen dat dit op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen is. Men zou immers redelijkerwijze verwachten dat jullie zich in deze omstandigheden niet meteen terug op straat zouden hebben begeven, temeer daar jullie op voorhand niet konden inschatten of het gevaar al dan niet geweken was, wat in het geval van uw echtgenote en jullie dochtertje niet het geval bleek, althans volgens jullie verklaringen. U antwoordde enkel dat u verplicht was naar uw werk te gaan en dat u het zich niet kon permitteren om zomaar thuis te blijven en in verband met uw echtgenote liet u optekenen dat zij helemaal niet had verwacht dat ze zou worden tegengehouden (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 110 en zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vraag 131). Deze uitleg is weinig overtuigend.

Vervolgens dient nog te worden opgemerkt dat jullie de eigendomsrechten van het huis hebben verkocht op 26 april 2019. Na de incidenten eerder die dag zouden jullie telefonisch besloten hebben het land te ontvluchten en dus ook het huis te verkopen. Diezelfde dag waarop jullie dit besloten, zouden jullie een koper hebben gevonden, zouden jullie er bovendien in geslaagd zijn om alle nodige documenten te bekomen, zouden jullie alle formaliteiten in orde hebben laten brengen en voor de notaris een verkoopovereenkomst hebben laten registeren, nadat de kopers het geld hadden overgemaakt. Dat dit hele procedé, gaande van de initiële beslissing om jullie huis te verkopen tot de effectieve registratie van de verkoop en de ontvangst van het geld, op minder dan een halve dag volledig zou voltrokken zijn, is hoogst merkwaardig. U werd hierop gewezen. U verklaarde dat u niet de volle eigendom van uw huis had verkocht maar enkel de rechten op het huis. Bovendien zou u dit aan een zeer laag bedrag hebben verkocht. U voegde er aan toe dat meneer A. (...), de bevriende broeder die u de koper had aangebracht, zeer goed op de hoogte is van de juridische materie met betrekking tot de verkoop van onroerend goed. Hij is immers een openbaar boekhouder die het gewend is om samen te werken met advocaten en notarissen (zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 164-187). Deze uitleg overtuigt niet. De door jullie geschetste gang van zaken is weinig geloofwaardig.

In verband met de kopij van de politieaangifte tenslotte legde uw echtgenote nog enkele tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 2 maart 2020 verklaarde zij dat ze de politieagent ermee had geconfronteerd dat deze haar verklaringen niet volledig had neergeschreven. Deze laatste zou haar er vervolgens op hebben gewezen dat ze nog bijkomende meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen bij het parket (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B, 2 maart 2020, vraag 115). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 oktober 2020 verklaarde uw echtgenote dan weer dat zij het document pas thuis had nagelezen en daar had ontdekt dat haar verklaringen niet volledig waren neergeschreven. Zij voegde eraan toe dat zij de politie er aldus niet mee had geconfronteerd dat de verklaringen onvolledig waren. Hiermee geconfronteerd gaf ze geen uitleg voor de tegenstrijdigheid, maar liet ze enkel optekenen dat de politie haar had gezegd dat de feiten in principe niet onder hun jurisdictie vielen aangezien deze zich in Soyopango hadden voorgedaan en dat zij dus van de politie te horen had gekregen dat ze nog verklaringen kon afleggen bij het parket van Soyopango (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B, 21 oktober 2020, vragen 26-32). Bovendien viel in dit verband nog op dat uw echtgenote in eerste instantie verklaarde dat de feiten die jullie op 26 april 2019 waren overkomen ook waren vermeld in deze politieaangifte. Pas nadat zij werd gewezen op het feit dat dit niet bleek uit de vertaling van dit document, verklaarde ze dat het wel was gezegd geweest maar dat het niet door de politie werd neergeschreven (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B 2 maart 2020, vragen 113-115). Deze verklaringen van uw echtgenote ondermijnen verder jullie beider geloofwaardigheid.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020* (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retour.aupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun reïntegratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de reïntegratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 15 juli 2019* (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire van 15 juli 2019* (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze

informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw echtgenote en die van jullie dochtertje, het feit dat u gehuwd bent, het feit dat uw echtgenote voor een bekende kapperszaak werkte in El Salvador en het feit dat jullie de rechten van jullie huis hebben verkocht. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. De politieaangifte en de kopij van de aangifte voor het parket verliezen hun geloofwaardigheid, gelet op het feit dat jullie beider geloofwaardigheid sterk ondermijnd is door de redenen hierboven vermeld. Voor wat betreft de kopij van de aangifte voor het parket kan bovendien worden aangehaald dat kopijen van originele documenten geen bewijswaarde hebben aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Voor wat betreft het politiedocument dient bijkomend te worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die uw echtgenote hieromtrent heeft afgelegd. De kopij van de brief van jullie advocaat heeft evenmin enige bewijswaarde. De internetartikels die uw echtgenote nog wenste toe te voegen, betreffen algemene informatie die evenwel niet over jullie persoonlijke problemen gaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster, i.e. de echtgenote van verzoeker, wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de nationaliteit van El Salvador en bent u op 13 juli 1981 geboren in San Salvador. U bent tot het zesde middelbaar naar school gegaan. Vanaf uw vijftiende bent u beginnen werken als kapster. Gedurende elf jaar zou u een zelfstandige kapperszaak hebben uitgbaat, maar door de economische crisis heeft u deze moeten stopzetten. De laatste vijf jaar werkte u als kapster in dienstverband bij een bekende kapperszaak in San Salvador. In 2009 huwde u met U. G. E. E. (...). Jullie hebben samen één dochter: F. C. (...) (°28/08/2009).

U baseert zich op dezelfde problemen als uw echtgenoot U. G. E. E. (...). In zijn hoofde luidt het asielrelaas als volgt:

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat het profiel van u en uw partner als goed verdienende werknemers op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar jullie profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Verder baseert u zich op dezelfde problemen als uw echtgenoot U. G. E. E. (...). In zijn hoofde werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

(...)

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11,

M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retour.aupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun reïntegratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de reïntegratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of

waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegde zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw persoonsgegevens, die van uw partner en die van jullie dochtertje, het feit dat u gehuwd bent, het feit dat u voor een bekende kapperszaak werkte in El Salvador en het feit dat jullie de rechten van jullie huis hebben verkocht. Deze zaken staan hier evenwel niet ter discussie. De politieaangifte en de kopij van de aangifte voor het parket verliezen hun geloofwaardigheid, gelet op het feit dat jullie beider geloofwaardigheid sterk ondermijnd is door de redenen hierboven vermeld. Voor wat betreft de kopij van de aangifte voor het parket kan bovendien worden aangehaald dat kopijen van originele documenten geen bewijswaarde hebben aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Voor wat betreft het politiedocument dient bijkomend te worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen die u hieromtrent heeft afgelegd. De kopij van de brief van jullie advocaat heeft evenmin enige bewijswaarde. De internetartikels die u nog wenste toe te voegen, betreffen algemene informatie die evenwel niet over jullie persoonlijke problemen gaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Voorafgaande opmerking

Overwegende dat voorafgaand benadrukt dient te worden dat tot kort geleden, de asielaanvragen ingediende door Venezolaase of Salvadoraanse staatsburgers, zelfs in geval van lichte tegenstrijdigheid, inherent aan de verschillen van perceptie van een zelfde realiteit door twee personen, afgesloten werd door een beslissing van erkenning van de status van vluchtelingen en van subsidiaire bescherming.

Dat, gezien de instroom van een groot aantal dossiers uit deze landen, tegenpartij haar politiek duidelijk wijzigde en een heel wat restrictievere houding aanneemt, om het indienen van dergelijke asielaanvragen af te raden.

Dat deze ommekeer in het beleid is uitgelopen tot een omgekeerde positie zodat de minste tegenstrijdigheid – zelfs een lichte tegenstrijdigheid inherent aan een menselijk relaas – volstaat om een beslissing tot weigering van de status van vluchtelingen en subsidiaire bescherming te rechtvaardigen.

Overwegende dat als tweede voorafgaande opmerking de levenskwaliteit van verzoekers in hun land van herkomst benadrukt dient te worden.

Dat zij de eigenaars van hun huizen waren, en zeer goede banen hadden, met lonen ver boven het nationaal gemiddelde, zodat zij bijgevolg een hoge levensstandaard hadden.

Dat zij dus geen enkele geldige reden hadden om hun land te verlaten, behalve de doodsbedreigingen en de zeer agressieve aanrandingen waarvan zijn in hun land van herkomst het slachtoffer zijn geweest.

Dat het geen twijfel lijdt dat verzoekers hun land van herkomst niet ontvlucht zouden hebben om in België onder erbarmelijke omstandigheid België te komen leven, indien zij er toe niet gedwongen werden.

Eerste tak : De criteria van de Conventie van GENEVE

Overwegende dat deze Rechtsmacht van mening is dat verzoekers niet van een sociale groep deel uitmaken in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

Dat dit echter duidelijk niet het geval is.

Dat verzoekers zich verzetten tegen een criminele organisatie omdat zij, net zoals andere handelaars, de georganiseerde criminaliteit hoe dan ook weigerden te financieren, dit om hun overtuigingen en hun morele integriteit na te leven.

Dat deze organisaties die verzoekers vervolgen daarenboven een belangrijk deel van de staatsmacht duidelijk beheersen en hun macht op een groot deel van de bevolking uitvoeren.

Dat verzoekers, om naar hun meningen te handelen, weigerden de bevelen van deze gewapende groep te volgen en naar hun meningen en waarden handelden.

Dat hun meningen dus in de zin van artikel 48/3, §4 e) van de wet van 15 december 1980 geïnterpreteerd kunnen worden als politieke opvattingen gezien zij zich verzetten tegen de politiek en handelswijzen van deze criminele organisaties, opgenomen in de definitie van artikel 48/5 van de wet van 15 december 1980.

Tweede tak : 15 juli 2017

Overwegende dat tegenpartij aanvoert dat verzoekers zich hebben tegengesproken over de vraag of hun dochter al dan niet aanwezig was toen twee leden van de criminele organisatie zich op 15 juli 2017 bij hen thuis aanmeldden.

Dat eerst erop gewezen moet worden dat verzoeker duidelijk vermeldde dat hij tijdens dit voorval niet aanwezig was en dat alleen zijn echtgenote en zijn dochter thuis aanwezig waren.

Dat verzoekster heeft aangegeven dat hun dochter de twee mannen op 15 juli 2017 niet gezien had.

Dat verzoeker van zijn kant aangaf dat :

« 53) Was alleen uw vrouw thuis? Ja en mijn dochter was ook binnen

54) Heeft de dochter die twee mannen gezien? Ja mijn vrouw zei dat onze dochter hen had gezien maar aangezien ze zag dat ze waren getattooëerd waren in het gezicht heeft ze gezegd dat ze naar haar kamer moest gaan. ».

Dat hij, zoals hierboven vernield, deze scene dus niet had bijgewoond en dat hij bijgevolg alleen kan weergeven wat verzoekster hem vertelde.

Dat verzoeker in werkelijkheid een ander bezoek weergeeft, dat hij ook niet bijwoonde en tijdens welke zijn dochter twee mannen geld zag opeisen.

Dat het dus niet om een tegenstrijdigheid gaat, maar slechts om een verschillend relaas van een feit dat hij niet bijwoonde.

Dat het relaas van het bezoek, gezien de verklaringen van verzoeker en verzoekster, niet ter discussie gesteld kan worden.

Dat verzoekster zo tijdens haar verhoor zal verklaren dat :

45) Jullie hebben er niets over moeten zeggen tegen jullie dochter over wie de mannen waren en wat ze kwamen doen want ze heeft hen niet gezien ?

Nee en daarnaast was onze dochter nog erg jong en iets dergelijks delicaats zouden we haar niet toevertrouwen

46) Uw man heeft daar andere verklaringen over afgelegd, namelijk dat jullie dochter die mannen wel had gezien en dat u haar had gezegd dat ze naar haar kamer moest en dat jullie dan haar naderhand gezegd dat die mannen langs kwamen om geld op te vragen voor het goede doel?

Ja maar dat was niet de eerste keer dat was later toen ze geld kwamen vragen met een boekje in de hand en toen heeft ze wel gevraagd wie de mannen waren en wat ze kwamen doen maar de eerste keer niet nee dan heeft ze die mannen niet opgemerkt.

Dat men dus rechtmatig mag beschouwen dat de dochter van verzoekers in feite, en in tegenstelling tot wat verzoeker heeft verstaan, deze twee mannen de eerste keer niet gezien heeft, maar dat zij hen de volgende keer heeft bemerkt.

Dat verzoeker in feite aan tegenpartij het meest traumatiserend bezoek vertelde, hetzij dat tijdens welke hij zijn dochter moest geruuststellen.

Dat het dus duidelijk niet om een tegenstrijdigheid gaat.

Dat tegenpartij, die de verklaring van verzoekster, die op coherente en geloofwaardige manier dit verschil in hun verklaringen uitlegt, in haar geheel niet overnam, echter ter kwader trouw handelde,

Dat hun verklaringen verder geen enkele tegenstrijdigheid vertonen in tegenstelling tot wat tegenpartij beweert.

Dat uit de antwoorden van verzoeker blijkt dat, wanneer hij de uitleg herneemt die hij aan zijn dochter gaf om de aanwezigheid van deze mannen te justificeren, een algemene en a posteriori uitleg gaf om de aanwezigheid van deze gewapende mannen – niet hun aanwezigheid op 15 juli 2017, maar wel hun volgend bezoek – uit te leggen.

« 55) Hebben jullie de dochter geïnformeerd over die twee mannen? Ja we hebben haar wel geïnformeerd we zeiden dat het twee mannen waren die altijd geld kwamen vragen maar we hebben het probleem zelf niet uitgelegd omdat ze nog te jong was.

56) Hebben jullie gezegd aan de dochter waarom die twee mannen geld kwamen vragen? Het enige wat ik verteld had was dat het mannen waren die geld kwamen vragen als steun of als er iemand overleden was van de bende. «

Dat dus vastgesteld moet worden dat er geen enkele tegenstrijdigheid in het relaas van verzoekers bestaat, die de geloofwaardigheid van hun vrees ter discussie zou kunnen stellen.

Derde tak : Het eerste bezoek voor verzoeker

Overwegende dat tegenpartij beweert dat verzoekers zich ook hebben tegengesproken over de vraag wanneer verzoeker voor de eerste keer het bezoek van de leden van de criminele organisatie bijwoonde.

Dat verzoeker verklaarde dat dit op 30 september 2017 was.

Dat verzoekster van haar kant aangaf dat zij zich niet meer herinnerde of verzoeker tijdens de bezoeken van 30 juli en 30 augustus aanwezig was. maar dat zij denkt dat dit wel het geval was.

Dat verzoekster echter niet zo zeker was beweerd door tegenpartij.

51) Was uw man aanwezig op 30 juli? Ik herinner het me niet ik herinner het me echt niet maar ik denk van wel. « .

Dat verzoekster, voor de maand augustus, nogmaals niet zo bevestigend zal antwoorden, gezien zij aangeeft dat « 53) De volgende betaling was dan op 30 augustus? Ja steeds op de dertigste van de maand.

54) Herinnert u zich over dertig augustus of uw man er al dan niet bij was? Ik geloof dat hij wel aanwezig was soms kwam hij voor mij thuis soms ik, beiden wisten we ongeveer op welk uur ze langs kwamen dus degene die eerst thuis was die betaalde hen gewoonweg. Het zijn allemaal gebeurtenissen van 2017, het is al drie jaar geleden dus enkele data en de aanwezigheid van mijn man staan me niet meer helder voor de geest.

55) Ja uw man zei me gisteren dat de eerste keer dat hij daarbij aanwezig was dat dat was op 30 september? Ja dat kan zijn ja ik weet niet exact meer welke data het allemaal waren in dat jaar. We betaalden al zo lang die renta dat ik me niet meer herinner wie er allemaal aanwezig was en wie niet. ».

Dat verzoekster op aandringen van tegenpartij zich van één maand vergiste aangaande de aanwezigheid van haar echtgenoot.

Dat verzoekster zelf, nog voordat zij de antwoorden van haar echtgenoot kende, heeft aangegeven dat zij van haar verklaringen niet zeker was.

Dat er eens te meer geen sprake kan zijn van zo een tegenstrijdigheid dat deze de volledige geloofwaardigheid van verzoekers aantast, temeer dat tegenpartij de bezoeken van deze personen geenszins in twijfel trekt, die dus duidelijk bewezen zijn.

Vierde tak : El Crazy

Overwegende dat tegenpartij aangeeft dat verzoeker verklaard zou hebben dat het altijd dezelfde personen waren die het geld kwamen opeisen, terwijl verzoekster verklaarde dat het soms dezelfde persoon was, maar dat het dikwijls een andere was.

Dat men echter eens te meer moet terugkomen op de verklaringen van verzoekster, die aangaf dat :

« 57) Het was dus niet zo dat bij al die betalingen waarbij er telkens twee personen waren dat er telkens één persoon hetzelfde was? Wel er kwam altijd één van de voorafgaande en dan een nieuwe, maar niet

altijd dezelfde, dus het klopt wel dat er altijd één was die hetzelfde was als de voorgaande, maar niet altijd dezelfde.

58) Dus wat uw man verklaarde klopt dan niet de persoon die er op 15 juli bij was, die was er telkens bij bij alle betalingen, liet uw man optekenen? Niet altijd nee ze wisselden af het was dus niet altijd het geval. Vaak was mijn man niet aanwezig en ik was alleen thuis en hij vroeg dan heb je betaald en ik zei dan ja zonder verdere details te geven. « .

Dat uit de ontwikkeling opgenomen onder de derde tak blijkt dat verzoeker niet vaak aanwezig was en de uitwisseling niet bijwoonde.

Dat, toen hij de uitwisseling waarvan sprake bijwoonde, de personen met wie hij te maken had; inderdaad telkens verschillend waren.

Dat verzoekster van haar kant al de omwisselingen kon bijwonen en de ploegwisseling dus kon vaststellen.

Dat verzoeker daarbij antwoordde volgens wat hij vaststelde, hetzij dat de personen veranderden tijdens elk bezoek dat hij bijwoonde.

Dat er over dit dus geen enkele tegenstrijdigheid bestaat.

Vijde tak : 26 april 2019

Overwegende dat tegenpartij naar voren brengt dat een bijkomende tegenstrijdigheid noteert in de verklaringen van verzoeker, over de vraag of het wapen waarmee hij op vrijdag 26 april 2019 bedreigd werd al dan niet geladen was.

Dat verzoeker eerste beweerd dat het niet geladen was, alvorens aan te geven dat hij niet wist of het geladen was, maar dat hij dacht van wel.

Dat men weer de kwade trouw van tegenpartij over dit vaststelt.

Dat er in werkelijkheid geen enkele tegenstrijdigheid, maar wel een logisch antwoord in hoofde van verzoeker is.

Dat verzoeker duidelijk niet weet of het wapen al dan niet geladen was.

Dat zowel het wapen als de lader opaak zijn, zodat hij niet kan zien of er kogels zijn.

Dat verzoeker echter kon zien dat de leden van de criminele organisatie dergelijke kogels bezaten en meehadden.

Dat hij dus op logische manier kon afleiden dat het wapen geladen was.

Dat het dus niet om een tegenstrijdigheid gaat zoals tegenpartij het beweert.

Dat er ook geen tegenstrijdigheid is wat betreft de positie van de handen van verzoeker tijdens deze gebeurtenis.

Dat tegenpartij het in de bestreden beslissing zelf aangaf, gezien verzoeker zich aangaande zijn verklaringen kon uitleggen.

Zesde tak : 30 april 2019

Overwegende dat verzoeker aangaf dat dezelfde personen zich op 26 en 30 april 2016 hadden aangemeld, terwijl verzoekster verklaarde dat het niet om dezelfde personen ging.

Dat verzoeker niet samen met zijn echtgenote was toen hij op 26 april 2019 aangevallen werd.

Dat verzoekers dus de aanranding van de andere niet bijwoonde.

Dat zij dus niet in staat zijn om te verklaren of de twee zelfde personen hen op 26 april 2019 aangevallen hebben of als het om twee verschillende groepen gaat, samengesteld uit twee verschillende personen.

Dat in werkelijkheid uit de verklaringen van partijen blijkt dat verzoekers op 26 april 2016 door twee verschillende groepen aangevallen werden en dat de groep van twee personen die op 30 april terugkwam degene was die verzoeker had aangevallen.

Dat het dus normaal is als verzoekster hen niet erkende ...

Dat zij zo benadrukt dat : « 73) Uw man heeft nochtans gezegd dat de mannen die op 26 april de incidenten hadden veroorzaakt dezelfde twee waren die op 30 april het geld waren komen innen? Wel degenen die mij hadden onderschept hadden gezegd dat het dezelfde twee mannen waren die mijn man hadden onderschept eerder die morgen, maar het waren niet dezelfde twee mannen als diegene die op 30 april waren langs gekomen, het waren wel mannen die tot dezelfde groep behoorden. ».

Dat dus genoteerd moet worden dat in de verklaringen van verzoeker er geen tegenstrijdigheden bestaan.

Sevende tak : De gevolgen van de aanrandingen van 26 april 2019

Overwegende dat tegenpartij het weinig waarschijnlijk acht dat verzoeker, naar aanleiding van zijn aanranding weer gaat werken, terwijl verzoekster haar dochter te voet naar school brengt.

Dat men zich echter moet plaatsen in de context en in het dagelijks leven in SAN SALVADOR, waar de mensen geen andere keus hebben dan verder te leven.

Dat het geweld er dagelijks is, dat de politie niet reageert en deze criminele organisaties vreest.

Dat de door tegenpartij ingediende verslagen gewag maken van dit dagelijks geweld.

Dat zij gedwongen zijn verder te leven temeer dat verzoeker noodzakelijkerwijs moest werken om de vereiste bedragen te kunnen betalen.

Dat zij dus geen andere keuze hadden dan zo te werk te gaan.

Dat tegenpartij om de samenhang van hun gedrag te beoordelen, zich in de Belgische maatschappij plaats en hun reactie analyseert met haar beoordeling, haar ervaring en haar criteria.

Dat zij met een dergelijke analyse een beoordelingsfout begaat.

Dat, om hun gedrag te beoordelen, zich in hun realiteit en niet in die van de Belgische maatschappij moest plaatsen.

Dat zij zodoende gemakkelijk had kunnen vaststellen dat het gedrag van verzoekers in werkelijkheid geenszins incoherent was.

Achtste tak : De verkoop van het huis

Overwegende dat tegenpartij het niet geloofwaardig acht dat verzoekers op de dag van hun aanranding hun huis konden verkopen en de verkoopakte op dezelfde dag konden registreren.

Dat tegenpartij de situatie met haar eigen oogpunt echter opnieuw analyseert en niet in vergelijking met de realiteit en de situatie in het land van herkomst van verzoekers.

Dat, als men goed geplaatste connecties heeft, het in hun land van herkomst gemakkelijk is om snel tot dergelijke verkopen over te gaan temeer dat verzoekers, die de verkoop snel wouden afronden om het land te verlaten, hun goed verkocht hebben voor een lagere waarde dan die van de markt.

Dat dit waarschijnlijk een buitenkansseffect creëerde, dat het proces nog versnelde.

Dat zij bovendien geen koper dienden te vinden, gezien eens te meer een kennis, ontmoet bij de Christelijke Kerk, het goed kocht.

Dat een dergelijke onroerende verrichting, die in België onrealistisch lijkt, het in SAN SALVADOR niet is.

Dat tegenpartij, eens te meer het gepaste oogpunt niet gebruikte om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers te beoordelen.

Negende tak : Het verhoor bij de politie

Overwegende dat tegenpartij noteert dat verzoekster tijdens haar eerste verhoor meldt dat zij op het commissariaat beseft dat haar verklaringen niet volledig overgeschreven werden, terwijl zij vervolgens verklaart zij dit vaststelde toen zij weer thuis was.

Dat verzoekster echter volledig ter goeder trouw erkende dat zich hiervoor geen uitleg had en dat zij thuis, bij het herlezen van het verhoor, beseft dat het onvolledig was.

Dat het zodoende niet om zo een tegenstrijdigheid gaat dat deze de geloofwaardigheid van hun vrees in twijfel te trekken.

Dat het integendeel om een bijkomende tegenstrijdigheid gaat die de in het document vermelde informatie niet wijzigt.

Dat dit element niet toestaat de geloofwaardigheid van verzoekster in twijfel te trekken.

Tiende tak : De situatie in SAN SALVADOR

Overwegende dat het geweld de ganse maatschappij in SAN SALVADOR aantast, dat de doden zich opstapelen en de standrechtelijke executies elkaar opvolgen.

Dat men in het bijzonder kan lezen dat : « It was January 5, 2020, a new year but it had brought the same old killings in a city dossed by violence, where competition for space and illicit economies has lons been a deadly affair.

San Salvador has always heen one of the most violent municipalities in a country anions the most deadly in Latin America. But the violence is especially acute in downtown San Salvador 's Central Market where deaths like Reyes ' are a common occurrence, even after the coronavirus slowed much of the commercial activity in the area. ».

Dat de documentaire bronnen vernielden dat het om een burgeroorlog gaat :

« Selon le gouvernement du Salvador, les gangs criminels du pays regroupent environ 60 000 membres actifs. Leur guerre de suprématie a divisé ce petit Etat de 6,4 millions d'habitants selon des lignes de fractures invisibles où coule le sang. En 2017, le taux d'homicides y était de 61 pour 100 000 habitants, contre environ 1,2 en France.

Deux clans rivaux emblématiques se sont formés à Los Angeles, aux Etats-Unis, parmi les réfugiés de la guerre civile salvadorienne de 1980-1992 : la MS-13 et le 18th Street. A la fin des années 1990, les Etats-Unis ont commencé à expulser des milliers de détenus issus de ces réseaux délinquants vers le Salvador. A la faveur du vide laissé par la pauvreté et la faiblesse étatique, les gangs y ont recréé leurs structures et leurs tactiques sociales. Ils ont alors connu une croissance exponentielle.

Face aux violences, une trêve a été négociée par l'Etat entre les deux gangs rivaux, mais celle-ci a été rompu en 2013. Les autorités ont lancé, à partir de 2015, une campagne de "mesures exceptionnelles" : création d'unités de police d'élite, participation de l'armée à l'effort sécuritaire, et facilités pour mener perquisitions et saisies. Elles ont également autorisé les policiers à tirer sur les délinquants "sans craindre les conséquences de leurs actes ». Ce tournant tactique s'est accompagné d'une hausse des exécutions extrajudiciaires et de la torture, ramenant le pays à la brutalité des années de guerre civile.».

Dat in dit klimaat van burgeroorlog, meerdere documentaire bronnen eens te meer de afpersing bevestigen die worden opgezet door de bendes om zich te financieren « To that end, it has long been dominated by powerful contraband distribution networks that traditionally paid for protection from a mixture of private and public security forces. But that system has been steadily, and often violently, usurped by street gangs trying to take over what is often referred to as a "protection racket " - in other words, extortion - as well as to become wholesalers themselves.

The protection racket in the Historic Center as a whole is mostly run by two of the country's most notorious street gangs – the Mara Salvatrucha (MS13) and a faction of the Barrio 18 known as the Revolucionarios (Revolutionaries) – both of which emerged in El Salvador in the 1990s following the mass deportation of gang members from the United States.

Over time, they set up protection rackets throughout the Historic Center. The biggest revenue stream for the gangs, by far, are the payments that come from the informal market in the area. Roughly speaking, the gangs collect \$1 per weekday from each of the 40,000 vendors that operate without a license in the area, or about \$1 million per year, according to interviews with vendors and authorities in the area.

In return, the gangs have established a fierce regime that prohibits theft and other crime, but as In Sight Crime notes in another part of this series, this complicated quid pro quo rarely falls in the vendors' favor. ».

Dat men in het verslag van de REUTERS agentschap ook leest dat « Experts say racketeering is a leading source of income for the gangs, known as maras, and jailed gang members control a chunk of it from behind bars.

Extortion money is used by the maras to run their criminal organisations, buy weapons and support the families of jailed gang members.

According to a 2015 poll by the University Institute of Public Opinion in San Salvador, nearly one in every four Salvadorans said they had been a direct victim of extortion.

No one, even a schoolchild, is exempt from the protection tax, known locally as "la renta Joaquin Orellana, a teacher and secretary of the teacher's union, SIMEDUCO, said children working for gangs have to collect a daily "renta " of 10 to 25 cents from each of their classmates. ».

Dat deze artikelen het steeds terugkerend fenomeen van deze afpersing bevestigen « Some pay weekly, some monthly. All of them pay one-time fees during Christmas, Easter and the annual August Festival. They are sometimes asked to "collaborate" when gang members are hospitalized or killed (to indemnify gang members' wives or girlfriends), or when there are unexpected legal fees or other unforeseen expenses. ».

Dat men in het verslag van de REUTERS agentschap ook leest dat « Salvadorans have always emigrated north in search of better paid jobs. But as the country struggles to contain ferocious gang violence, it is the threat of attack and the burden of extortion rackets that are pushing more of its citizens to flee, and their businesses to close.

"El Salvador and also Guatemala and Honduras present conflict-like levels of violence and criminality," said Francesca Fontanini, a spokeswoman for the U.N. refugee agency UNHCR.

"People in these areas live in fear of violent death, becoming the victims of a crime, or suffering persecution and abuse, and this is causing increasing numbers of people to flee their homes." ».

Dat diegenen die proberen deze georganiseerde afpersing te verhinderen of zich ertegen te verzetten, op straat gewoon vermoord worden, in de ogen van iedereen, zonder dat de autoriteit hierop werkelijk willen of kunnen reageren « In March 2017, for instance, a private security guard was shot dead after reportedly confronting gang members who were extorting a merchant on a street outside the Central Market. The murder sparked a retaliatory shootout between security guards and the gangs that left six dead in a day.

More recently, in March 2019, a private security guard operating near the market complex was killed when a group of gang members approached and shot him multiple times. A gang member was killed later on the same day in a nearby market, possibly as revenge for the security guard's death.

Those types of head-on confrontations are common in the market area, particularly when it comes to the MSI3, whose main strategy has remained displacing private security and controlling an increasing amount of the wholesale market, police intelligence told InSight Crime. MSI3 members, for example, were involved in the March 2017 shootout with guards outside the Central Market. ».

Dat dit artikel aangeeft dat de standrechtelijke executies legio zijn en dat de privébewakers die gemachtigd worden door handelaars die aan deze handel een einde willen maken ook beoogd worden.

Dat uitdrukkelijk aangegeven wordt dat de bendes niet aarzelen om mensen te vermoorden om hun grondgebied te handhaven of om degenen die trachten zich tegen hen te verzetten tot zwijgen te brengen « There may also be fatal misunderstandings if distributors and vendors operating inside and outside the market do not know who controls what territory. And those payment systems may change as competition gets more intense. In the process, money may go missing or get stolen. And other criminal actors may step into the confusion to take advantage, causing further misunderstandings. The result, very often, is violence.

Second, gangs commit homicides to maintain or expand their criminal portfolios. ».

Dat het verslag van de REUTERS agentschap bevestigt dat het de handelaars zijn die door deze gewelddadige afpersingen beoogd worden en dat zij geen andere keuze hebben dan samen te werken en de bendes te betalen, zoniet worden zij vermoord : « Gangs prey on both rich and poor with demands backed by death threats. Many business owners, from hawkers to tycoons, must hand over a slice of revenues, pushing them to the brink.

One deported woman, who got off a bus with her young son, said her decision to leave home started with a phone call she received in January. The caller, a gang member, demanded up to \$400 every month in extortion payments.

“Where we will get that kind of money from? I can't pay that,” said the woman who did not give her name for fear of reprisals.

“I don't know what I'm going to do,” she said, adding this had been her third attempt to reach the United States. ».

Dat deze positieve ook zeer duidelijk uitgedrukt wordt « “Extortion is like life insurance,” Catalino Miranda, a straight-talking bus company owner, told the Thomson Reuters Foundation at his office overlooking a bus terminal in a grubby neighbourhood. Outside two men stand guard with AK-47s.

He estimates El Salvador's bus drivers and fare collectors are forced to pay gangs from \$18 to \$26 million a year.

“If you don't pay up you get killed,” he said, a handgun on the table in front of him and a rifle on the floor.

Around 1,000 drivers and conductors have been murdered in gang-related killings over the last decade, he said. ».

Dat deze informatie de verklaringen van verzoekers op flagrante wijze bevestigen, maar dat zij ook hun vrees voor vervolging bevestigen, evenals de gebeurtenissen die zij in hun land van herkomst beleefden.

Dat men trouwens kan lezen dat « “‘Extortion is the biggest blow' that we small businesses have received,” said Vilanova, who heads the National Council for Small Businesses (CONAPES).

“It has forced some businesses to close, others to go bankrupt. Owners have left the country and people have been killed. The sector is in crisis,” he said.

Nearly 80 percent of all informal and small businesses, like family-owned stores and supermarkets, pay extortion fees to the maras, Vilanova said. Such demands force up to three small businesses to close every month, shoring the emigration wave.

Payments range from \$5 a week for a street seller to \$30,000 a month for big businesses, with an extra “Christmas bonus”. ».”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel “Salvador: au pays des guerres de gangs” van National Géographique (stuk 3);
- het artikel “The ‘Protection Racket’, Gangs and Violence in San Salvador” van InSight Crime van 1 oktober 2020 (stuk 4);
- het artikel “Deadly gang extortion rackets drive emigration from El Salvador” van Reuters van 16 mei 2016 (stuk 5).

2.2.2. Op 12 april 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus “*El Salvador. Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn veelal geen band aanwezig is met het Verdrag van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging en ook een band met dit Verdrag op basis van het behoren tot een sociale groep niet vanzelfsprekend is, omdat (B) zijn profiel en het profiel van verzoekster als goed verdienende werknemers op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (C) hij en verzoekster in de loop van hun asielpprocedure een aantal opvallende tegenstrijdige verklaringen aflegden die in sterke mate hun geloofwaardigheid ondermijnen, omdat (D) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, en omdat (E) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster zich baseert op dezelfde problemen als verzoeker en in zijn hoofde een weigeringsbeslissing werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren dat verzoekster op 15 juli 2017 thuis werd benaderd door twee bendeleden van MS, van wie één zich voorstelde als 'el Crazy', die een maandelijks 'renta' van 75 dollar eisten. Verzoekende partijen zouden hebben besloten om gewoon aan de eisen van de bende tegemoet te komen, temeer daar verzoekers broer niet zo lang voordien door bendeleden werd vermoord naar aanleiding van afpersingsgeld. Op 30 maart 2019 zou 'El Crazy' samen met een ander bendelid verzoekende partijen ervan op de hoogte hebben gebracht dat zij voortaan 200 dollar dienden te betalen. Verzoekster zou hebben toegestemd om ook aan deze eis tegemoet te komen. Op 26 april 2019 zou verzoeker op weg naar zijn werk aan de bushalte door twee bendeleden bedreigd zijn. Verzoekster en zijn dochter zouden verkracht worden en samen met verzoeker vermoord worden als verzoekende partijen binnenkort de 200 dollar niet zouden betalen. De bendeleden zouden tevens verzoeker gedwongen hebben voor hen te knielen en zouden vervolgens een pistool tegen zijn hoofd gericht hebben. Hierna zou verzoeker naar huis zijn gegaan en daar verzoekster hebben uitgelegd wat hem was overkomen, waarna hij opnieuw naar zijn werk zou zijn vertrokken. Later die ochtend zou hij van verzoekster telefoon gekregen hebben dat zij door dezelfde twee mannen was benaderd toen zij samen met hun dochter op weg was naar school. De mannen zouden opnieuw hetzelfde dreigement hebben uitgesproken en verzoekster zou besloten hebben hun dochter voortaan niet langer naar school te laten gaan. Diezelfde dag zouden verzoekende partijen besloten hebben het land te ontvluchten en hun huis hebben verkocht. In de periode die volgde, zouden verzoekende partijen nog twee keer de *renta* van 200 dollar hebben betaald, namelijk op 30 april 2019 en op 30 mei 2019. Kort voor deze datum zouden verzoekster en hun dochter naar een vriendin zijn verhuisd in Nueva Concepción in de wijk Chalatenango. Verzoeker zou hen hier zijn komen vervoegen op 1 juni 2019. De volgende dag zou verzoekster aangifte hebben gedaan bij de lokale politie en de dag hierna bij het parket van hun eigen wijk Soyapango. Op 7 juni 2019 zouden verzoekende partijen uit El Salvador zijn vertrokken.

Ter staving van hun verzoek legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure hun paspoorten en identiteitskaarten, het paspoort van hun dochter, een politie-aangifte, foto's van het werk van verzoekster, hun huwelijksakte, hun geboorteakten, de geboorteakte van hun dochter en een dossiernummer van het parket voor, alsook fotokopieën van de verkoopakte van hun huis, van de aangifte bij het parket, van enkele internetartikelen van incidenten van verdwenen tienermeisjes in hun regio en van een brief van hun advocaat (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5+B, map met 'documenten').

De paspoorten, identiteitskaarten, foto's van het werk van verzoekster, huwelijksakte, geboorteakten en de verkoopakte van het huis van verzoekende partijen bevestigen de persoonsgegevens van verzoekende partijen en hun dochter, de huwelijks staat van verzoekende partijen, het werk van verzoekster in een bekende zaak in El Salvador en het feit dat verzoekende partijen de rechten van hun huis hebben verkocht. Dit zijn elementen die hier niet ter discussie staan, doch die geen betrekking hebben op de door verzoekende partijen aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. De internetartikelen betreffen slechts algemene informatie en hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van verzoekende partijen. Verzoekende partijen betwisten de vaststelling in de bestreden beslissingen dat de brief van hun advocaat geen bewijswaarde heeft niet. De door verzoekende partijen voorgelegde aangiftes bij de politie en het parket bevatten louter de verklaringen van verzoekster over (enkele van) de door hen aangevoerde feiten, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekster twee aangiftes heeft gedaan, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze aangiftes worden vermeld. De aangifte voor het parket betreft bovendien slechts een fotokopie en aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad besluit dat verzoekende partijen een zekere inspanning hebben geleverd om hun verzoeken om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekende partijen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van hun vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met hun land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat aan de verklaringen van verzoekende partijen over de door hen voorgehouden problemen in El Salvador geen geloof kan worden gehecht nu deze ondermijnd worden door verschillende opvallende tegenstrijdigheden.

Zo spraken verzoekende partijen elkaar tegen over de eerste keer dat zij een bendelid bij hen thuis over de vloer zouden hebben gekregen. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u dat jullie dochter de twee bendeleden die op 15 juli 2017 bij jullie thuis waren langs gekomen had gezien. U stelt dat u van uw echtgenote had vernomen dat zij tegen jullie dochter had gezegd om naar haar kamer te gaan. Op de vraag of jullie jullie dochter hebben geïnformeerd over wie die twee mannen waren, antwoordde u positief. U lichtte toe dat u tegen uw dochter had gezegd dat het twee mannen waren die waren langsgesproken om geld te vragen ter ondersteuning van een goed doel (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 78 en zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 54-57). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat jullie dochter de twee mannen op 15 juli 2017 niet heeft gezien. Ze zou binnen televisie hebben gekeken en niets hebben opgemerkt. Zij verklaarde ook uitdrukkelijk dat jullie haar aldus geen uitleg hebben moeten geven over wie die twee mannen precies waren die eerste keer. Nadat uw echtgenote vervolgens werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen in dit verband, antwoordde ze dat jullie dochter bij latere gelegenheden de bendeleden wel had opgemerkt, meer bepaald toen ze het geld kwamen innen, maar dus niet die allereerste keer toen ze waren langs gekomen (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B 2 maart 2020, vragen 44-45 en zie notities persoonlijk onderhoud (...)B 21 oktober 2020, vragen 43-46). Dat jullie elkaar dermate tegenspreken over de eerste keer dat jullie een bendelid over de vloer zouden hebben gekregen, is zeer opmerkelijk en roept de nodige vraagtekens op.”

Verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift aan dat verzoeker tijdens het voorval van 15 juli 2017 niet aanwezig was en dus alleen kon weergeven wat verzoekster hem hierover vertelde. Verzoeker zou in werkelijkheid een ander bezoek van de bendeleden hebben weergegeven, waarbij hij ook niet aanwezig was en waarbij zijn dochter twee mannen geld had zien opeisen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nochtans duidelijk dat verzoekers verklaringen betrekking hadden op de eerste keer dat er bendeleden waren langs geweest, op 15 juli 2017, en niet op een ander, later bezoek van bendeleden (adm. doss., stuk 4+B, Bijkomende info deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 oktober 2020, p. 5, nrs. 48-56). Dat verzoeker een ander bezoek van bendeleden weergaf, betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hetzelfde kan worden gesteld over de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker, *“wanneer hij de uitleg herneemt die hij aan zijn dochter gaf om de aanwezigheid van deze mannen te justificeren, een algemene en a posteriori uitleg gaf om de aanwezigheid van deze gewapende mannen – niet hun aanwezigheid op 15 juli 2017, maar wel hun volgend bezoek – uit te leggen”*. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen zich met hun betoog beperken tot het louter vergoelijken en ontkennen van de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, doch dat zij er niet in slagen deze tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Bovendien wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

Verzoekende partijen legden ook over de allereerste keer dat verzoeker zelf effectief contact had met de bendeleden incoherente verklaringen af. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt verder uitgewerkt:

“U verklaarde aanvankelijk zich niet goed te kunnen herinneren wanneer uzelf precies de eerste keer contact had met de bendeleden. U werd erop gewezen dat men redelijkerwijze toch mag verwachten dat u het moment waarop u de allereerste keer effectief contact heeft gehad met de bendeleden moet bijgebleven zijn, gelet op de grote impact die dit op u zou moeten gehad hebben. U gaf toe dat dit klopte, en herinnerde zich dat de eerste keer dat u zelf contact met hen had (toen u hen voor het eerst betaalde) op 30 september 2017 was. U en uw echtgenote zouden toen beiden thuis geweest zijn en u zou de bendeleden buiten zijn gaan betalen (zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 78-80). Wanneer uw echtgenote echter werd gevraagd of u aanwezig was tijdens de eerste keer dat jullie de bendeleden betaalden, nl. op 30 juli 2017, verklaarde ze het zich niet meer goed te herinneren, maar ze voegde eraan toe dat ze dacht te weten dat u er wel bij was. Over de dertigste augustus 2017 liet zij een gelijkaardig antwoord optekenen. Ze wist het niet meer goed, maar ze dacht dat u er wel bij was. Toen zij erop werd gewezen dat u had verklaard dat u er pas op 30 september 2017 er voor het

eerst bij was (en zij dus de eerste twee betalingen in haar eentje overmaakte), verklaarde ze dat dit wel degelijk kan kloppen en dat ze zich het niet meer goed kon herinneren. Ze lichtte toe dat het feiten zijn die dateren van 2017 en dat haar herinneringen over deze feiten zijn vervaagd (zie notities persoonlijk onderhoud (...))B 21 oktober 2020, vragen 51 en 53-55). Dat ze zich evenwel niet meer zou herinneren of jullie apart dan wel samen de eerste betalingen verrichtten, mag evenwel erg verbazen en doet twijfels rijzen over jullie beider geloofwaardigheid.”

Verzoekende partijen kunnen niet overtuigen waar zij in hun verzoekschrift voorhouden dat verzoekster zich niet kan herinneren of verzoeker bij de eerste betaling aan de benedeleden aanwezig was. Een dergelijke gebeurtenis vormt immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en kan dan ook geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze op correcte wijze voor te stellen.

Ook over de inning van de *renta* legden verzoekende partijen incoherente verklaringen af, wat in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt wordt toegelicht:

“Vervolgens verklaarde u dat op 15 juli 2017, de eerste keer dat uw gezin in aanraking kwam met de bende, de zogenaamde 'el Crazy' was langs gekomen, tezamen met nog een andere voor jullie onbekende persoon. Deze laatste zou in de periode die volgde telkens aanwezig geweest zijn wanneer de betalingen werden geïnd, zo liet u althans optekenen (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 92 en zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vraag 84). Uw echtgenote daarentegen verklaarde in dit verband iets anders, nl. dat er telkens twee personen langs kwamen van de bende, dat het nooit dezelfde twee waren en dat er soms iemand bij was die jullie de vorige keer hadden gezien. Geconfronteerd met uw andersluidende verklaringen stelde zij dat dit niet klopte: de man die 'El Crazy' vergezelde op 15 juli 2017 was er weliswaar regelmatig bij maar zeker niet altijd om de betalingen te innen (zie notities persoonlijk onderhoud (...))B, 21 oktober 2020, vragen, 56-58). Jullie verklaringen zijn in dit verband opnieuw incoherent.”

Verzoekende partijen betogen dat verzoeker niet vaak aanwezig was bij de “*uitwisseling*”. Zij lichten toe dat de personen met wie hij te maken had telkens verschillend waren. Aldus dient een nieuwe tegenstrijdigheid in hun verklaringen zich aan. Bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoeker immers nog dat de persoon die er de eerste keer bij was samen met el Crazy telkens bij alle betalingen aanwezig was (adm. doss., stuk 4+B, Bijkomende info deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 oktober 2020, p. 7, nr. 84). Wat er ook van zij, verzoekende partijen slagen er niet in de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen hun beider verklaringen te weerleggen of te ontcrachten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan niet blijken dat verzoeker enkel verklaringen aflegde over de bezoeken waarbij hij aanwezig was. Hij antwoordde immers op de vraag of de betrokken persoon er telkens bij was “*bij alle betalingen*” en niet enkel bij de betalingen waarbij hij ook aanwezig was, zoals verzoekende partijen thans in hun verzoekschrift lijken te suggereren.

Voorts wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde in verband met het incident van 26 april 2019 waarbij hij op weg naar zijn werk door twee benedeleden zou zijn bedreigd. Dit wordt als volgt toegelicht:

“In verband met het incident van 26 april 2019, vlak voor jullie vertrek uit het land, verklaarde u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud dat het pistool werd geladen en dat u uw armen naar achteren moest houden (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 63). Tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 oktober 2020 daarentegen verklaarde u niet te weten of het pistool al dan niet was geladen. Op de vraag hoe u uw armen diende te houden, schetste u tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 oktober 2020 de situatie waarbij u uw handen en armen naar beneden hield en toen u werd geslagen zou u uw handen naar boven gehouden hebben ter bescherming van uw hoofd. Er was nergens in uw beschrijving sprake van armen die naar achteren werden gehouden. U werd gewezen op uw eerdere verklaringen in dit verband waarop u via uw lichaamstaal bevestigde dat u uw handen achter het hoofd diende te houden en dat u het geluid hoorde van het laden van het geweer. Gevraagd waarom u dan vlak voordien nog verklaarde niet te weten of het geweer al dan niet geladen was, verklaarde u dat dit was omdat u niet wist of er al dan niet kogels in zaten, hoewel u er meteen aan toevoegde dat u ervan uitging dat benedeleden nooit zonder kogels rondlopen. Uw uitleg in verband met het al dan niet geladen zijn van het geweer kan dan ook niet overtuigen. De indruk ontstaat dat u uw verklaringen aanpast nadat u met de tegenstrijdigheden ervan werd geconfronteerd (zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 121-124).”

Verzoekende partijen voeren aan dat het antwoord van verzoeker logisch was. Hij wist immers niet of het wapen geladen was nu zowel het wapen als de lader opaak waren. Hij kon echter wel zien dat de bendeleden kogels meehadden en daaruit afleiden dat het wapen geladen was. Zij beperken zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Tijdens het eerste gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker zeer duidelijk dat hij zijn armen naar achteren moest houden en ze het pistool geladen hebben (adm. doss., stuk 4+B, Bijkomende info deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 2 maart 2020, p. 6, nr. 63). Het ging er dus niet over of het pistool al dan niet geladen was, doch dat ze het pistool toen geladen hebben. Dat verzoeker tijdens het tweede gehoor verklaarde niet te weten of het pistool al dan niet geladen was omdat het donker was om dan vervolgens te verklaren dat hij het geluid hoorde van het geweer dat geladen werd en ten slotte zich te verontschuldigen dat hij het niet weet, dat het enige dat hij hoorde het klikgeluid van het pistool was maar dat hij niet wist of er kogels in zaten en dat hij veronderstelt dat ze nooit zonder kogels rondlopen (adm. doss., stuk 4+B, Bijkomende info deel CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker van 20 oktober 2020, p. 10, nrs. 121-124), is met zijn verklaring tijdens het eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk in tegenstrijd. Door voorts nog te stellen dat er ook geen tegenstrijdigheid is wat betreft de positie van zijn handen van verzoeker tijdens deze gebeurtenis, beperken verzoekende partijen zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld. Verzoekende partijen verduidelijken nergens met concrete elementen waarom zij menen dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doen zij niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens zijn met de interpretatie van de commissaris-generaal van de door verzoeker afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven, die steun vinden in het administratief dossier, aan te tonen.

Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen op dat verzoekende partijen nog tegenstrijdige verklaringen aflegden over wie er precies op 30 april 2019 het verhoogde bedrag van 200 dollar is komen innen, wat in hoofde van verzoeker als volgt wordt toegelicht:

“U verklaarde dat het dezelfde twee mannen waren die u vier dagen eerder, namelijk op 26 april 2019, onder schot hadden gehouden en uw echtgenote en dochter op weg naar school hadden tegengehouden en bedreigd (zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vragen 105-107). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat de twee mannen die haar bedreigden op 26 april 2019 niet dezelfde twee mannen waren die op 30 april 2019 bij jullie het verhoogde bedrag van 200 dollar zijn komen innen. Uw echtgenote werd geconfronteerd met jullie tegenstrijdige verklaringen, maar zij bleef volhouden dat het niet dezelfde twee mannen waren (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B 21 oktober 2020, vragen 71-73). De vaststelling dat jullie hierover manifest tegenstrijdige verklaringen afleggen doet sterk afbreuk aan jullie beider geloofwaardigheid. Immers, het incident van 26 april 2019 betekende voor jullie beiden het moment waarop jullie besloten het land te ontvluchten. Dat jullie dan tegenstrijdige verklaringen afleggen over de vraag of de mannen die jullie hadden belaagd op 26 april 2019 al dan niet dezelfde personen waren als diegenen die vier dagen later het geld kwamen innen, is onbegrijpelijk en ondermijnt dan ook jullie geloofwaardigheid.

Verzoekende partijen laten gelden dat zij niet samen waren toen verzoeker op 26 april 2019 aangevallen werd en dat zij de aanranding van de andere niet bijwoonden, zodat zij niet in staat zijn *“om te verklaren of de twee zelfde personen hen op 26 april 2019 aangevallen hebben of als het om twee verschillende groepen gaat, samengesteld uit twee verschillende personen”*. Nochtans hebben verzoekende partijen op het CGVS zonder enig voorbehoud zulke verklaringen afgelegd. Verzoekende partijen kunnen niet worden gevolgd waar zij in hun verzoekschrift poneren dat *“in werkelijkheid uit de verklaringen van partijen blijkt dat verzoekers op 26 april 2016 door twee verschillende groepen aangevallen werden en dat de groep van twee personen die op 30 april terugkwam degene was die verzoeker had aangevallen”*. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat het die nieuwe persoon was die hem op 26 april had tegengehouden met nog een bekende persoon en dat het die personen ook zijn die zijn vrouw hadden tegengehouden om 7u 's morgens en dat het diezelfde twee personen zijn die op 30 april zijn gekomen om de *renta* op te halen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in of het benadrukken van een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen nog gewezen op enkele tegenstrijdige verklaringen die verzoekster aflegde in verband met de fotokopie van de politieaangifte. Dit wordt in hoofde van verzoeker als volgt nader uiteengezet:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud van 2 maart 2020 verklaarde zij dat ze de politieagent ermee had geconfronteerd dat deze haar verklaringen niet volledig had neergeschreven. Deze laatste zou haar er vervolgens op hebben gewezen dat ze nog bijkomende meer gedetailleerde verklaringen kon afleggen bij het parket (zie notities persoonlijk onderhoud (...)B, 2 maart 2020, vraag 115). Tijdens het persoonlijk

onderhoud van 20 oktober 2020 verklaarde uw echtgenote dan weer dat zij het document pas thuis had nagelezen en daar had ontdekt dat haar verklaringen niet volledig waren neergeschreven. Zij voegde eraan toe dat zij de politie er aldus niet mee had geconfronteerd dat de verklaringen onvolledig waren. Hiermee geconfronteerd gaf ze geen uitleg voor de tegenstrijdigheid, maar liet ze enkel optekenen dat de politie haar had gezegd dat de feiten in principe niet onder hun jurisdictie vielen aangezien deze zich in Soyopango hadden voorgedaan en dat zij dus van de politie te horen had gekregen dat ze nog verklaringen kon afleggen bij het parket van Soyapango (zie notities persoonlijk onderhoud (...))B, 21 oktober 2020, vragen 26-32). Bovendien viel in dit verband nog op dat uw echtgenote in eerste instantie verklaarde dat de feiten die jullie op 26 april 2019 waren overkomen ook waren vermeld in deze politieaangifte. Pas nadat zij werd gewezen op het feit dat dit niet bleek uit de vertaling van dit document, verklaarde ze dat het wel was gezegd geweest maar dat het niet door de politie werd neergeschreven (zie notities persoonlijk onderhoud (...))B 2 maart 2020, vragen 113-115). Deze verklaringen van uw echtgenote ondermijnen verder jullie beider geloofwaardigheid."

Waar verzoekende partijen met betrekking tot deze tegenstrijdigheden laten gelden dat verzoekster "volledig ter goeder trouw erkende dat zich hiervoor geen uitleg had en dat zij thuis, bij het herlezen van het verhoor, besepte dat het onvolledig was" en dat "het zodoende niet om zo een tegenstrijdigheid gaat dat deze de geloofwaardigheid van hun vrees in twijfel te trekken", beperken zij zich tot het louter minimaliseren ervan, doch zij slagen er niet in de tegenstrijdigheden, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Ten slotte kan nog worden herhaald dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven is dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus.

De vaststelling dat verzoekende partijen tal van tegenstrijdige verklaringen aflegden, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas.

Bijkomend overweegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog het volgende:

"U zou op 26 april 2019 het slachtoffer zijn geworden van zwaar gewelddadig gedrag. Er werd u een pistool tegen het hoofd gehouden en er werd gedreigd met de verkrachting van uw echtgenote en jullie dochter alsook met de moord op jullie drieën. U zou als gevolg van de angst die u toen doorstond in uw broek hebben geürineerd. Na dit incident zou u naar huis zijn gegaan om u daar te verschonen om vervolgens meteen terug naar het werk te vertrekken. Uw echtgenote zou zich bovendien korte tijd hierna en ondanks het feit dat ze door u op de hoogte was gebracht van hetgeen u zonet was overkomen, samen met jullie dochter op straat hebben begeven om haar te voet naar school te brengen. U werd erop gewezen dat dit op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen is. Men zou immers redelijkerwijze verwachten dat jullie zich in deze omstandigheden niet meteen terug op straat zouden hebben begeven, temeer daar jullie op voorhand niet konden inschatten of het gevaar al dan niet geweken was, wat in het geval van uw echtgenote en jullie dochtertje niet het geval bleek, althans volgens jullie verklaringen. U antwoordde enkel dat u verplicht was naar uw werk te gaan en dat u het zich niet kon permitteren om zomaar thuis te blijven en in verband met uw echtgenote liet u optekenen dat zij helemaal niet had verwacht dat ze zou worden tegengehouden (zie notities persoonlijk onderhoud 2 maart 2020, vraag 110 en zie notities persoonlijk onderhoud 20 oktober 2020, vraag 131). Deze uitleg is weinig overtuigend."

Door in hun verzoekschrift te poneren dat men zich moet plaatsen in de context en in het dagelijks leven in San Salvador en te wijzen op het dagelijks geweld en het gebrek aan reactie daarop door de politie weerleggen noch ontkrachten verzoekende partijen de hierboven aangehaalde vaststellingen. Het is immers net die context van geweld dat maakt dat van verzoekende partijen, gelet op de door hen geschetste omstandigheden, zou kunnen worden verwacht dat zij veiligheidsmaatregelen nemen en niet zonder meer hun gewone leven zouden verderzetten en daarbij enorme risico's nemen. De vaststelling dat verzoekende partijen dit niet deden, doet bijkomend afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees. Dat verzoekende partijen thans hun land hebben verlaten en naar België zijn gekomen, bewijst overigens de onjuistheid van hun these dat ze geen andere keuze hebben dan "zo te werk te gaan".

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten en vrees. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen aangehaalde feiten, is de vraag of deze feiten al dan niet gelieerd zijn aan hun (toegeschreven) politieke overtuiging *in casu* niet relevant en is het betoog van verzoekende

partijen niet dienstig in zoverre zij een band tussen deze feiten en het Verdrag van Genève wensen aan te tonen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

De voorafgaande opmerkingen van verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat (i) *“tot kort geleden”* de asielaanvragen van Salvadoraanse staatsburgers afgesloten werden *“door een beslissing van erkenning van de status van vluchtelingen en van subsidiaire bescherming”* en het CGVS, gezien de instroom van een groot aantal dossiers van daar, zijn politiek wijzigde en dat (ii) zij *“een hoge levensstandaard hadden”* en *“dus geen enkele geldige reden hadden om hun land te verlaten, behalve de doodsbedreigingen en de zeer agressieve aanrandingen waarvan zijn in hun land van herkomst het slachtoffer zijn geweest”*, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Nog daargelaten dat de opmerking dat het CGVS zijn politiek inzake de Salvadoraanse dossiers wijzigde omwille van de grote instroom ervan een loutere bewering betreft die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, tonen verzoekende partijen niet aan dat de huidige *“politiek”* van het CGVS onjuist zou zijn en de vorige *“politiek”* correct, laat staan dat hen met de thans bestreden beslissingen ten onrechte internationale bescherming werd geweigerd. Elk verzoek om internationale bescherming dient op zijn individuele *merites* te worden beoordeeld, wat *in casu* is gebeurd. Voorts kan uit de omstandigheid dat verzoekende partijen een hoge levensstandaard hadden niet *ipso facto* worden afgeleid dat zij uit hun land van herkomst zijn vertrokken omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op <https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.retour.aupaysdesressortissants20200109.pdf>), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun reïntegratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de reïntegratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op <https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvadorsituationsecuritaire20190715.pdf>) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De voormelde motieven vinden steun in de informatie waaraan in de bestreden beslissingen wordt gerefereerd, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekende partijen volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrenge op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangehaalde persoonlijke problemen geen geloof kan worden gehecht en dat hun verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen *in casu* ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (zie: “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens twee interviews kregen zij de mogelijkheid hun asielmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en konden zij zich laten bijstaan door een advocaat, wat zij tijdens hun tweede persoonlijk onderhoud ook hebben gedaan, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Waar verzoekende partijen “*ten volkomen subsidiaire tite*l” vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de

Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN